“Cal buscar un pont cap a la jubilació per als majors de 55 anys”

Josep M. Àlvarez prendrà la decisió a final de febrer de presentar-se com a candidat a liderar la UGT de l'Estat. Segurament farà el pas endavant. I les possibilitats de guanyar són molt elevades. El primer que faria el sindicalista que fa 25 anys que és líder de la UGT a Catalunya, seria apostar per la transparència i simplificar les diverses federacions territorials de l'Estat.

Els sindicats hem tingut una davallada, el cert és que no ho hem fet prou bé
Els sous han tingut una davallada real, no s'ha repartit prou bé la riquesa

A finals de febrer prendré la decisió de presentar la candidatura a la UGT de tot l'Estat
A Europa hi ha més afiliació que aquí perquè hi obliga la normativa laboral

Donarem suport al govern si està a favor de derogar la reforma laboral

Ha pres ja la decisió definitiva de presentar-se com a candidat a la UGT de l'Estat espanyol?

No la tinc al 100% presa perquè encara no conec totes les federacions del sindicat a àmbit estatal. Seria una falta de respecte que abans de parlar amb tothom, que és el que faig les darreres setmanes, m'avancés als esdeveniments.

Quan creu que podrà dir oficialment que es presenta?

A finals de febrer.

El cert és que la potent federació del metall, la de serveis públics, diverses comunitats autònomes ja han mostrat la bona sintonia amb la seva candidatura.

Sí, això és cert. El suport és una realitat que percebo en els viatges que estic fent les darreres setmanes.

Les territorials d'Andalusia i Madrid són les més reticents?

No, la veritat és que les relacions van molt bé. Madrid no s'ha definit en veu alta perquè fins a aquesta setmana no han fet el seu congrés.

Tan bona és la percepció, fins i tot per obtenir una victòria clara?

Al sindicat veuen clar que ha arribat l'hora del canvi, canvi a fons. I encara que pugui semblar una mica contradictori presentar el canvi després d'estar 25 anys al capdavant de la UGT Catalunya, l'afiliat veu que jo aporto experiència, capacitat de lideratge i una manera de fer les coses amb transparència i claredat. Ara estic en la fase de buscar un equip potent. Amb més frescor. Tindré segur els avals necessaris.

En cas de guanyar, quin serà el primer punt o prioritat que portarà a terme? Com ha de ser la nova UGT espanyola?

El que fem caldrà portar-ho a terme amb transparència i simplificació de federacions per buscar el màxim d'eficàcia. Bàsicament hi haurà tres grans federacions, que cadascuna tindrà els seus sectors on es puguin sentir i visualitzar els treballadors que el formen. Els sindicats han de servir de paraigües de drets. Estic pensant en el sector de l'automoció, que són fortes les empreses, però no tant la indústria auxiliar.

A Madrid creu que hi haurà govern d'esquerres, de gran coalició o s'anirà de nou a les eleccions?

És difícil fer un pronòstic. S'han de complir les promeses que es diuen a les campanyes electorals. Crec més en un govern que prioritzi les coses a què s'ha compromès. Hem de tenir molt clar que hi ha molta gent que no té cap sou. D'altres només tenen una partida de poc més de 400 euros. A mi m'agradaria que el futur govern prioritzés resoldre les mancances de la gent. La política ha de situar els temes socials en primera línia.

Què més demanaria a la classe política?

Fer un país més democràtic i prendre mesures per posar fi a la corrupció endèmica i sistèmica de forma radical.

Com a conseqüència de la crisi econòmica han sorgit nous partits, nous lideratges. Però malgrat això, en el món sindical sembla que tot continua igual.

Tot plegat hem anat dient veritats interessades. Des de la nostra perspectiva els sindicats estan en una bona situació. Nosaltres teníem abans de començar la crisi al voltant del 40% de representació sindical i ara estem més o menys igual. Una mica menys perquè hi ha menys empreses. Però en percentatge, la UGT i CCOO estem per sobre del 80% de representació dels treballadors.

I la filiació?

Està més o menys com abans de la crisi, tenint en compte que amb tant d'atur pagar la quota és un esforç extra.

En aquest moment el percentatge de persones afiliades només està al 15-16%. És poc respecte a d'altres països europeus.

No hi ha una manera clara de mesurar-la. Ara s'està al voltant del 16-18%. El percentatge va molt lligat a la normativa laboral de cada país. A Alemanya si no estàs afiliat no t'apliquen l'augment col·lectiu. Si tinguéssim l'oportunitat de mesurar com està el sindicat per la societat jo crec que hem tingut una davallada molt important. No ho hem fet prou bé els darrers anys. Però si ens adonem on tenim els problemes, i hi posem les solucions, tindrem una oportunitat de canviar la percepció. Hem d'entomar les crítiques de la gent sense cap mena de complex de sistema. En aquests moments hi ha 300 sindicalistes a les portes dels jutjats senzillament per defensar el dret de vaga. I són de la UGT i de CCOO, bàsicament. No podem dir que el sistema ens ha afavorit. El sistema està virant per defensar els interessos dels poderosos que t'impedeixen manifestar-te en llibertat. En aquests moments tenim més de 20.000 delegats sindicals repartits per les empreses d'aquest país. Però no estàvem preparats per tirar endavant amb la crisi tan forta que ha vingut. En el proper congrés hem de donar senyals clars que hem de posar ordre i no hem d'anar només de bona fe sinó que hem de garantir que els recursos públics que entrin al sindicat es podran visualitzar. A la UGT Catalunya tenim penjats a la pàgina web des del 2008 tots els acords de recursos públics que entren des de les administracions.

Veig dues paraules clau: reorganització i transparència per al proper congrés estatal.

Reorganització per explorar les fortaleses i estendre-les i transparència perquè no tinguem cap ensurt.

Amb què es quedaria dels 25 anys d'estar al capdavant del càrrec?

Vint-i-cinc anys són molts. La veritat és que a la UGT ho hem fet gairebé tot en aquest període. A l'any noranta teníem uns 5.000 delegats arreu de Catalunya. Ara en tenim més de 20.000. Passar de tenir 30.000 afiliats a 140.000 també és una transformació absolutament brutal. Ha estat molt bona la feina de l'organització de joves, els Avalots, que ara es comença a copiar en altres indrets de l'Estat. Fins i tot vam ser capaços de sumar Convergència i Unió al Congrés de Diputats, que era la darrera formació que ens faltava per fer majoria per equiparar el salari de les ETT al de l'empresa usuària. Fins llavors les empreses tenien un conveni específic. Anaven a rebentar preus. Això ha estat un pas extraordinari.

Un punt que se li reconeix és la feina feta al sindicat a favor de la normalització del català.

Això s'ha fet perquè ha estat un mirall de país. Als inicis sí que es va impulsar i potser algú es va sorprendre. Però crec que la UGT s'assembla moltíssim al país. La veritat és que n'estic molt orgullós. A mesura que ha anat fluint la normalització lingüística i les noves generacions són les persones que fan la seva vida en qualsevol de les dues llengües, el sindicat s'ha anat transformant, és normal. Si es repassen els vídeos, abans les intervencions eren el 25% en català i ara potser són més del 85%.

Amb un govern d'esquerres a Madrid creu que es podria canviar la reforma laboral?

El govern que hi hagi a Madrid tindrà suport del sindicat en funció del que faci. L'època dels suports previs ha passat a la història. Si a Madrid hi ha un govern format per partits que s'havien compromès a derogar la reforma laboral a favor dels treballadors òbviament li donarem suport. N'hi ha que pateixen per l'estabilitat, però quina conya d'estabilitat si cada mes ens posaven una contrareforma al Consell de Ministres. Jo sóc europeista. Però Europa ha de tenir un paper proactiu a favor dels treballadors. Ara hi ha Grècia, Portugal, França i Espanya que demanen canviar les polítiques de la Comissió Europea.

Un altre problema és la congelació de sous.

Cal dir que els sous han tingut una davallada real i de percentatges molt forts. Aquí hi ha un problema i és que no s'ha repartit la riquesa. Crec que han de pujar els sous no només per repartir la riquesa sinó per potenciar la recuperació.

Cada vegada més hi ha més rics i més pobres.

Sempre dic que cada cop ens assemblem més a una estructura més típica del Marroc. I cada cop ens assemblem menys a Alemanya.

I com es resol això? Posant una normativa que digui que el directiu no pugui cobrar ics vegades més que el que cobra menys?

Això estaria bé, però només que ens retornessin els drets de negociació col·lectiva a la situació que estàvem abans de la reforma ja ens encarregaríem nosaltres de recuperar els salaris i els drets perduts.

De fet s'ha reduït pràcticament a la meitat el nombre de convenis des d'abans de la crisi.

Aquesta és l'altra. Hi ha molta gent que està cobrant el salari mínim interprofessional. En un país que tanta gent cobra aquest salari el raonable seria que la quantitat fos el que situa la Unió Europea, que és el 60% del salari

mitjà, que en el cas de l'Estat espanyol seria uns 1.000 euros, a Catalunya hauria de ser encara una mica més. I una altra cosa, l'administració ha de començar a negociar l'augment dels salaris públics. No podem continuar ni més anys congelats ni més anys renovant per les bones. Cal continuar amb les taules de negociació de la funció pública, almenys que es puguin restablir drets perduts. Si es fan tots aquests punts que hem dit tota l'economia es començarà a estirar. Es podran recaptar més impostos, es podran pagar els deutes pendents amb els empleats públics.

És favorable al contracte únic?

En aquest país si parlem clar no podem dir que farem com fan a Dinamarca perquè s'està enganyant la gent. A Dinamarca hi ha un sistema d'entrada i sortida molt flexible i molt protegit. De tal manera que els seus llocs de treball tenen una protecció alta, els sous són en general d'un nivell alt i la flexibilitat té com a contrapartida, d'una banda, drets quan no tens feina i, d'una altra banda, la recol·locació. Jo crec que hem de simplificar els tipus de contractació, tot i que estem en un país que hi ha temporalitat i estacionalitat i hem de donar estabilitat a les persones que estan treballant.

La pregunta del milió. El gran flagell és l'atur. Sobretot entre els més joves i el col·lectiu de més de 50-55 anys. Quina seria la recepta màgica per combatre l'atur i crear més ocupació?

Jo crec que en el segon col·lectiu no podem enganyar ningú. Ara no tenim la solució col·lectiva. Però el sistema laboral nostre tendeix a expulsar-los perquè no es valora la seva capacitació, ni la seva experiència, perquè amb el daltabaix que hi ha hagut ara els que han entrat guanyen menys. Per tant, crec que a la gent de més de 55 anys li han de fer un pont a la jubilació. Si un troba feina, fantàstic, però si no troba feina s'ha de poder jubilar dignament, com si estiguessin en actiu. Estem parlant de gent que ha estat cotitzant molts anys.

I els joves?

L'ocupacionalitat dels joves ha de venir junt amb un canvi de model productiu. En un país el sistema de relacions laborals té a veure molt amb el que produeix. Si no produïm amb més qualitat, si no produïm amb més valor afegit, no serà fàcil. Per això s'ha d'invertir molt en formació, en acompanyament als joves. Per tant s'ha de tornar a tenir la inversió que hi havia per a la partida de recerca i innovació. Aquest capítol, aquestes eines ara s'han trencat. Trigarà molt de temps a tornar a tenir fruits. Avui la gent està treballant per salaris miserables i sovint està treballant sense donar-se d'alta a la Seguretat Social.

L'economia submergida és molt greu per a un sistema econòmic.

Sí, però els empresaris no volen fer contractes com cal. Aquest és un fet que tothom sap i al qual ningú posa remei.

Publicat a:
-L'econòmic 14-02-2016 Pàgina 24

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/940601-lcal-buscar-un-pont-cap-a-la-jubilacio-per-als-majors-de-55-anysr.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui